

Ikke hvor du tar det fra, men hvor du tar det hen

Ingrid tar fram et bilde av maleriet *Ambassadørene* av Hans Holbein fra 1533, og viser meg noe jeg ikke har lagt merke til før: Mengden av tekstiler, med et utrolig detaljnivå. Stoffer, klær, draperier, tepper – de er der ikke tilfeldig. De er satt inn for å representere verdier. For betraktere som kan kodene, viser de personenes klasse, rang og tilgang. Samtidig bringer de inn i maleriet en overflod av farger, teksturer, mønstringer og former – og kanskje nøt også maleren den gang disse tekstile kvalitetene, uavhengig av deres meningsbærende funksjon.

Ingrids prosjekt bygger på dialog med billedskapere og designere fra middelalderen til i dag. Hennes mønstre er håndtegnet ut fra historiske forbilder, finslipt i dataprogram, overført til laserkutteren og skåret ut i stoffer som silke, seilduk og dacron i store rektangulære formater for vegg. Materialet bygges ut tredimensjonalt i noen av arbeidene gjennom lag på lag, forskjøvet eller med ulike utsnitt, så vi kan se innover og gjennom som et slags titteskap, hvor motivet endrer seg når betrakteren flytter seg. Detaljering i mønstringen er hentet fra forgjengerne. Men fra de rikt møblerte scenene hos Holbein blir vi nå flyttet over til en tekstil vegg som minner om et stort frosset vindu med isroser eller et skjørt kjempespindellev. Uten alle de andre billedelementene fra de historiske kildene blir mønsterets linjer hovedmotiv, og disse linjene utgjør skillet mellom stoff og luft. Det forenklede utsnittet og det skarpe kuttet lager en asketisk og rå versjon, som samtidig har med seg mønsterets eventyrlige irrganger. Også skyggen i rommet blir delaktig i verket, gjennom alle åpningene i stoffet.

Mens jeg grunner over Ingrids arbeider, kommer det forbi en artikkel av Vigdis Hjorth (Morgenbladet 21.12.2012: Bedrag eller bidrag), hvor hun reflekterer rundt det å hente stoff fra andre kunstnere og gjøre det til sitt, blant annet ved å sitere Stig Sæterbakken: (...) *Som om jeg knapt kan lese en side uten at det er en setning eller et bilde eller en særlig presis betraktning som lyser mot meg og som minutter senere er skrevet inn, mer eller mindre ordrett, i min egen tekst, **medbringende det lyset som gjorde at jeg fant det*** (min utheving). Og hun siterer Jim Jarmusch: (...) *Stjel bare fra slikt som snakker direkte til din sjel. Gjør du det, vil arbeidet ditt (og tyveriet) bli autentisk. Autentisitet er uvurderlig; originalitet ikke-eksisterende. Bry deg ikke om å skjule tyveriet – feire det heller om du føler for det. Og glem aldri hva Jean-Luc Godard sa: **Det er ikke hvor du tar ting fra – men hvor du tar dem hen.***

The Precious var først arbeidstittel for prosjektet. Ingrid prøver ikke å kopiere det som renessansen fant kostelig, og *the precious* handler ikke i hennes arbeid om representasjon av rikdom og klasse, men om tekstilenes materielle potensial. Skjønnheten i Dype blonder, Myke relieff og Jerntepper er ikke pyntelig eller pyntet, men skarp og strippet. Det dyrebare kommer her fra det som kunstneren har lagt inn av engasjement, fordypelse og presisjon.

Ingrid Aarset: Fra serien «Myke relieff», *Hermitage*, 2012. Seilduk. Foto: Øystein Klakegg